

2007:

4700 deelnemers, opbrengst 22000 euro

Verslag:

Na een jaar van intense voorbereidingen stond onze ploeg op zondag 28 oktober terug paraat om enkele duizenden motorrijders te ontvangen op het pittoreske dorpsplein van Moerzeke. De deelnemers zouden vandaag een rit rijden, die juist geteld, 184,7 km lang was. Dit jaar had onze routearchitect gekozen om de Ronde Van Vlaanderen als thema te gebruiken.

In tegenstelling tot onze fiere wielers-flandriens zouden de deelnemers aan ons evenement de bergen in de Vlaamse Ardennen niet met beenkracht maar met behulp van de pk's die hun stalen ros produceerde bedwingen.

Uit de reacties na afloop konden we afleiden dat onze parcourskeuze door de meeste deelnemers fel gesmaakt werd. Op de vraag wat er zou gebeuren bij regen. We hadden ook de nodige maatregelen genomen. Mits het verhangen van enkele wegwijzers zouden de deelnemers naar veiligere banen geloodst worden.

De charme van het parcours zou hierbij wel verdwijnen maar het zou zeker een pak veiliger geweest zijn. Maar we hadden geluk, zij het wel op het nippertje, op zondagavond begon het te regenen terwijl alle deelnemers al de aankomst bereikt hadden. De rit verliep op enkele valpartijen en een drietal ongevallen (met geringe lichamelijke schade) vrij vlot. En bij aankomst in sporthal De Wuiten , in Hamme , kregen we weer heel wat felicitaties.

Op het einde van de avond konden we samen met Marijn De Valck (peter Van onze organisatie) **een cheque van 22000 euro** overhandigen aan de mensen van de VVA.

Ook stuurden we nog enkele deelnemers huiswaarts met een mooie tombolaprijs (zie verder voor de lijst met winnaars).

We hopen dat we jullie vandaag weer een motorhoogdag bezorgden, en wat ons betreft, we zijn er volgend jaar terug op 26 oktober 2007. Hierbij wil ik in naam van de Vlaamse Vereniging de **4700 deelnemers** nog eens bedanken voor hun inbreng.

Voorbeschouwing van de route... "Ieder zijn hemel !"

Dat zei mijn grootmoeder altijd...
"en die moet je eren" : zei vader altijd.
Dus, doen we dat.
Maar eigenlijk heeft ze overschot van gelijk.
Ieder zijn hemel is krachtvoer voor de Herfstrit van 2007.

Jaar na jaar mag ik zeggen hoe het parcours zal verlopen. Jaar na jaar mag ik kiezen langs welke wegen ik jullie loods.

Jaar na jaar denk ik weer, ach dit is toch weer mooier.

Jaar na jaar... tot dit jaar. Ik zat een beetje in zak en as en begon zoals ieder jaar traditiegetrouw een maand na de Herfstrit 2006 met het idee voor de editie 2007.

Weggetje, informatie zoeken en terug kijken op de kaart, waar zou de tussenstop perfect liggen. Ach ja, gezaag en gezeur en passen en meten. Het gewone leven maar dan in Herfstritplannersformaat. Tot de vooravond van de try-out heb ik steeds mijn twijfels.

Mijn peter, jaja zo gaat dat bij de Harrijders... ieder lid heeft zijn peter anders geraakje niet binnen, gaat zeer graag mee op die verkenning. Het uitgewerkte roadbook moet dan getest worden. Hij was in de wolken en sprak vol lof over de voorgestelde route. Ik echter, had zo nog mijn twijfels en wou hier en daar nog wat andere wegen testen. Maar neen, ze is verdomd goed, was zijn commentaar.

Dus dacht ik weer aan mijn grootmoeder en haar hemel. Laat ik dan maar één keer luisteren naar een wijze oudere man. Ik noem hem niet graag 'oude' man want dan krijg ik ervan langs. Zoals jullie wel al gelezen hebben in ons gastenboek kon mijn pitje zijn mond niet houden en moest hij zijn enthousiasme kwijt.

Ik loods je graag als een echte Flandrien langs het parcours van de Ronde Van Vlaanderen. Met als centrale stad Oudenaarde. Dit schattig provinciestadje langs de linkerkant van de Schelde, is een ware kunststad. Het Stadhuis met de Lakenhalle, het Huis De Lailing, de Kerk van Pamele, het Begijnhof, het Liedstkasteel. Wie Oudenaarde bezoekt, komt ogen tekort. Of breng een bezoek aan het unieke fietsmuseum, als ode aan de Ronde van Vlaanderen. Hou je vast aan je bretellen voor ... een lesje geschiedenis...

De Ronde Van Vlaanderen is het geesteskind van Karel Van Wijnendaele. Hij was geen toprenner, maar tijdig zag hij dat in en werd supporter van Cyriel Hauwaert. Zo kon hij naar wedstrijden als Parijs-Brussel en Parijs-Roubaix kijken, en hij kwam er danig van onder de indruk. Hij verdiende zijn brood als journalist voor enkele regionale bladen.

In 1912 werd hem gevraagd of hij mee het blad Sportwereld wilde oprichten. Ondanks het feit dat de wielersport in het begin van deze eeuw in België in verval was, zag Karel, dat wel zitten. De uitbouw van een nationaal blad gaf hem immers een perspectief om een topwedstrijd te organiseren.

Zijn grote voorbeeld hierin was Henri Desgrange, de oprichter van de Ronde van Frankrijk. In 1913 werd dan de eerste Ronde gereden, een helse tocht over 330 km, een dergelijk grote afstand was in die tijd doodgewoon. Van Wijnendaele wou om sentimentele redenen immers noch Gent, noch Brugge, noch de kust, noch het hart van West- en Oost-Vlaanderen overslaan.

De eerste Ronde was alles behalve een succes. Er kwamen amper 37 renners aan de start. Een jaar later in 1914 waren er slechts 10 renners meer en internationaal stelde de wedstrijd al evenmin iets voor. Tijdens de eerste wereldoorlog kon er van een Ronde organiseren helemaal geen sprake zijn. De Ronde dreigde een doodgeboren kind te worden.

Toch kwam Van Wijnendaele in 1919, het eerste jaar na de oorlog, met een nieuwe Ronde op de proppen. Het parcours was min of meer vergelijkbaar met het huidige. In dat jaar werd ook de Kwaremont voor het eerst in het parcours opgenomen. Toch was ook deze Ronde geen succes. De Franse fietsenconstructeurs, de sponsors van toen, bleven weg uit de Ronde. Maar in 1920 waren ze wel van de partij. De internationale belangstelling voor de Ronde begon langzaam te groeien. In 1923 won Heiri Sutter, een Zwitser, als eerste buitenlander de Ronde.

In België werden ook nog andere wedstrijden georganiseerd, maar bij gebrek aan belangstelling verdwenen ze. Maar de Ronde bleef, dankzij de koppigheid van de inrichters.

Laat het nu net die koppigheid zijn die ook 'n harrijder doet blijven verderwerken aan een prachtige rit. Een seizoensafsluiter waar menig van jullie warm voor lopen... een seizoensafsluiter die er mag zijn, nem!

Kuitenbijters, spelbrekers, tactische prikjes en andere krachttermen die men in 'den koers' gretig gebruikt hebben wij niet nodig. Dus neem gerust je tijd om her en der te stoppen en te kijken. Ik geraak er nooit meer op uitgekeken!

Het is er weer eentje uit de oude doos, veel draaien en keren en af en toe wat kassei maar die prachtige vergezichten overheersen de Herfstrit.

Neem nu, De Prinsenmolen, in Baaigem. Als een ster aan de hemel is hij daar. Wie goed oplet, ziet hem van einde en verre al staan. Maar wie niet goed oplet, is er in een wip voorbij.

Deze molen werd in 1806 gebouwd op de plaats van een vroegere standerdmolen uit 1639 die op zijn beurt ter vervanging van een vernielde standerdmolen opgericht werd.

Er werd gemalen tot in 1953. Onderin de molen was een elektrische maalderij gevestigd. Tijdens een najaarsstorm in 1959 brak de windpalm (er was nooit een stefelbalk geweest), maar de as en het gevluht bleven gekanteld hangen. Dit heeft geduurd tot in 1972, tijdens een novemberstorm. Toen vielen het gevluht en de as met het vangwiel naar beneden.

In opdracht van eigenaar Vervenne begon molenmaker Walter Mariman uit Zele in 1975 met de herstellingswerken om de molen maalvaardig te maken. De mechanische maalderij - die nog volledig was - werd uit de molen verwijderd. Monumenten en Landschappen wilden terug naar de oorspronkelijke toestand. Door een verschillende zienswijze op de restauratie tussen de eigenaar en de aannemer, werd de maalvaardige restauratie stopgezet. Wel herstelde de dochter, mevr. Nathalie Vervenne, de molen verder, maar nu met de bedoeling er een woning van te maken. De wettelijk beschermde molen is nog steeds als woonruimte ingericht en is niet opengesteld voor bezoek.

Na diverse opwarmertjes komen we in de zone van de waarheid aan. Dertien beklimmingen om u tegen te zeggen. Dertien keer om je hemel te verdienen. Dertien keer om je hemel aan te raken.

Geloof me vrij, je voelt de hemel. Je voelt je de koning te rijk. Het mooie aan deze route is dat je gelooft dat deze dag eeuwig zal blijven duren.

Zullen we dan nu even de cijfers bekijken?

Als eerste beklimmen we de Paterberg, dit na half wedstrijd en dan krijg je een prachtig stukje kassei onder de wielen. Met een maximale stijging van 20.3 % kan dit tellen. Na deze cilindervreter rijden we over de waaienberg, die maar een stijging heeft van 12 %. Een makkie na de Pater.

Tijd voor een kiekje heb je zeker op de Rotelenberg en dan ligt hij daar... dé Koppenberg. Wij zijn echte Flandriens en hebben geen schrik om deze reus te bedwingen.

Wist je dat er een maximale stijging is van 22 % ? Neen ? Blijf boven op de koppenberg zeker eens staan en kijk goed uit je doppen. Echt doen...

Deze eenzame fietser vroeg me boven op de Koppenberg of ik er makkelijk was opgereden. De arme stakker zag zelfs niet meer dat ik met de motor was...

Na deze machtige reus krijgen we nog de Steenbeekberg en de Stationsberg die met hun 7% en 10 % makkelijk te bedwingen zijn.

Maar de Taaienberg is ook nog een kwaai klant. Hij ziet er niet echt moeilijk uit maar toch. Een smalle kasseiweg met een stijging van 15.8 % is toch niet niks.

Hierna reutelen we rustig naar de Eikenberg. Dan passen we het rondeparkours aan een rijden we over de Kapelleberg.

Hier moeten we onze hemel verdienen en zullen we bij max. 14% stijging een kaarsje kunnen gebruiken. Want we...gaan nog niet naar huis, belange niet !

We rijden de Boigne over en dan ook nog de Varent.

Een mooie kasseibaan is nu een slinger van een betonweg geworden. Die zich met 12 % laat zegenen. En geloof me gerust, met de fiets lijkt het niets...tot je aan de volgende bocht komt.

Prachtig blijft het landschap wel. Gigantische vergezichten, statige bomenrijen, schilderachtige dorpjes, enz. Je zou er echt verliefd op worden en nooit meer weggaan.

Wees nu toch eens eerlijk... waar vind je nog een dergelijk tafereel?

In een museum? Neen, bij mijn grootmoeder !!!

Ik gids je via de prachtige zwalmstreek terug huiswaarts. Wist je dat, Vlaanderen nog rijk is aan oude molens. In Sint Denijs Boekel staat nog een prachtexemplaar. Eentje volledig uit hout. De Vinkemolen staat daar als een ster op zijn kouter. Deze molen behoort tot het type van de staakmolens. Dergelijke molens zijn volledig in hout opgetrokken en zijn het oudste gekende type windmolen. Hun ontstaan gaat terug tot de 12de eeuw.

Deze molens werden gebruikt voor het malen van graan, olie en het verplaatsen van water en zelfs voor het zwengelen van vlas. Omstreeks 1830 zouden er in Oost-Vlaanderen 447 staakmolens bedrijvig geweest zijn. Maar door de concurrentie van de moderne maalderijen liep hun aantal zeer sterk terug. Ook de Eerste Wereldoorlog heeft enkele molens definitief verwoest. Dus op dit moment hebben we maar 14 exemplaren meer, waarvan 2 exemplaren nog op een definitief herstel wachten.

Omdat de houten constructie het toeliet om dergelijke molens te verplaatsen gebeurde het zeer regelmatig dat men deze molens ergens anders ging heropbouwen. Zo werden er in Brugge en Veurne en Huise molens opgericht die van ergens anders afkomstig waren. De plaats waar de Vinkemolen staat is uitermate markant en is opgenomen in de Atlas van historische relictten. De kouter waar hij pronkt behoort tot een van de best bewaarde "open" heuvels van de Vlaamse Ardennen.

Van de ene prachtige molengids ik je graag verder via Roborst, Dikkele en Munte naar Scheldewindeke, waar ons een tweede prachtig exemplaar wacht. De Scheldewindekemolen is van het zelfde type als de Vinkemolen. Sinds 1978 een monument zonder molenaar. Spijtig want ook dit is een prachtig exemplaar langs de route. Pas in 2007, twintig jaar nadat het oorspronkelijk de bedoeling was, zou de molen weer draaien. Misschien heb je geluk en draait hij weer tijdens de Herfstrit, wie weet?

Ik weet nog goed hoe het was ... Wim Sonneveld kon het op een prachtige en poëtische wijze vertellen . De rust op het dorpsplein af en toe gestoord door een ratelende kar op de kasseien. Het was ons speelterrein waar de meisjes hoepelden en hinkelden. De jongens hielden het op een partijtje voetbal, bikkelden langs de straatkant of zochten verpozing langs de Scheldeboorden op zoek naar 'schatten'. Een zalige tijd ... via de scheldeboorden van Schellebelle loodsen we je stilaan naar het eindpunt van deze rit. We keren niet meer terug naar Moerzeke. Tijden veranderen en hoofdsponsors dus ook. Een klein stukje traditie gaat toch verloren, spijtig ! Echt spijtig want Jean D'Hollander heeft deze club destijds veel krediet gegeven.

Dus wees weer paraat met vrienden, vriendinnen en makker en maten & laat je weer ons onderdompelen in de fantastische sfeer van de herfstrit en steun de Vlaamse Vereniging Autisme.